

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 303. szám

2018. július - augusztus

„Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” (1Móz 8,22)

Gondolatok a nyárról

Ahogy a huszonnégy órás nap közepén áll a Nap mint égitest az ég zenitjén, úgy van a nyár az év közepén, az emberi tevékenységek csúcspontján. Nyáron a vakációban tombolják ki magukat a gyerekek. Nyáron a legsúfoltabbak az üdülőhelyek, fürdőhelyek. Nyáron van a legtöbb munka a mezőgazdaságban. Ezek között fontos helyen áll az aratás és a cséplés. Amikor még kézzel arattak és csépeltek, ezekkel a munkákkal keresték meg az évi kenyérre valót azok, akiknek nem volt földjük.

Az Ige is azt mondja: „Aki nyáron gyűjt, az eszes fiú” (Péld 10,5). Hozzátehetjük, hogy eszes nő. Gondolok itt Ruthra, aki az árpaaratás kezdetén érkezett Betlehembe anyósával, Naomival együtt. Mindjárt munkához is látott, kalászt szedegetett az aratók nyomában. Így jutott el Boáz mezejére, akinek megtetszett a szorgalma, és meghagyta az aratóknak, hogy szándékosan is hagyogassanak el kalászokat. Ruthnak pedig azt mondta, hogy ne menjen más mezőkre, itt együtt ehet és ihat a munkásokkal. Boáz később feleségül is vette Ruthot.

Mi mindnyájan kalászt szedegetünk, akár az Ige hallgatása, akár az olvasása során. Isten figyelmeztet bennünket, hogy ne

menjünk más mezőkre szedegetni. Egyedül itt van életadó táplálék és üdítő, élő víz. Ézsaiás próféta által Isten hívja az éhezőket, hogy vegyenek enni- és innivalót ingyen. Ugyanakkor örök szövetséget ajánl (Ézs 55,1-3).

Ismerjük a tücsök és a hangya meséjét. A hangya egész nyáron át szorgalmasan gyűjtött, míg a tücsök csak muzsikált, aztán télen nem volt mit ennie. Az Ige is arra utasítja a rest embert, hogy tanuljon a hangyától (Péld 6,6-8).

Az Úr Jézus felhívja a figyelmünket arra, hogy itt van a lelki nyár: „Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.” (Jn 4,35b). „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Mt 9,37-38).

A nyár veszélyeket is rejteget magában, a hőség ellankasztja az embert. Ehhez hasonlítja a zsoltáros a bűn elhallgatásának, takargatásának következményét (Zsolt 32,3) Egy ismert ének említi: „Az áldott napfénytől is könnyes lesz szemed.” A túlzott napozás bőrbetegséget okozhat, az erős napsugárzás fejfájást, napszúrást idézhet elő, súlyosabb esetben halált is eredményezhet. Ez történt a súnémi asszony fiával is (2Kir 4,18-20).

Ha az emberi életet évszakokra osztanánk,

akkor a gyermekkor lenne a tavasz, az ifjúkor a nyár, a középkor az ősz és az öregkor a tél. Itt is érvényes az, hogy „aki nyáron gyűjt, az eszes fiú”. Ifjúkorban kell begyűjteni az életben szükséges ismereteket, megalapozni a házasságot, hivatást választani.

Igaz, hogy az Úr elfogadja azt, aki hozzá jön, bármilyen korban legyen, mégis legjobb ezt is ifjúkorban tenni. Hallottam idős testvértől ilyen megjegyzést: „Csak azt bánom, hogy ifjú éveimet elpazaroltam Isten nélkül.”

Egy régi ének jut eszembe: „Most midőn az ifjúkorban minden öröme derít, mostan adja minden ifjú Jézusának át szívét.” Mi mit teszünk azért, hogy így legyen?

Varga Lajos

Valaki jár a fák hegyén

valaki jár a fák hegyén
ki gyűjtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott

én félek még reménykedem
ez a megtartó irgalom
a gondviselő félelem
kísért eddigi utamon

valaki jár a fák hegyén
vajon amikor zuhanok
meggyűjt-e akkor még az én
tüzemnél egy új csillagot

vagy engem is egyetlenegy
sötétlő maggá összenyom
s nem villantja föl lelkemet
egy megszülető csillagon

valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemen
mondják hogy maga a remény
mondják maga a félelem

Kányádi Sándor

Kányádi Sándor a mai magyar költészet egyik legnagyobb alakja volt (idén júniusban hunyt el 89 éves korában). A magyar irodalom közösségi elvű hagyományának folytatója. Az anyanyelv megtartó ereje, az erdélyi kisebbségi sors mint alaptémák határozzák meg költészetét, mely a közösségi létproblémákat egyetemes érvényességgel szólaltatja meg.

„A keresztrímelésű, jambusokon, s magyaros metrumokon egyaránt kitűnően zenélő versnek annyira sajátos a ductusa (vonalvezetése), hogy a mondatai lexikális jelentését még fel sem fogjuk, mikor a lejtése már rabul ejt bennünket, hangzói a lehető legváratlanabb pillanatokban kezdenek muzsikálni a lelkünkben. A kritikusok istenkereső műnek tartják, én a tőlünk független külső erő, a történő világ sejtelmének, a működő kozmosz törvényeire való ráhagyatkozás elégiájának érzem. A nyelve annyira eszköztelen, a leírásai annyira puritánok, hogy a kiáradó belsőt, hangulatot, a feltétlen hit emanációját semmi sem akadályozza. S történik mindez meglepően kis területen is: öt négysoros négyes jambusi sorban (illetve magyar nyolcasokban) írt strófa terjedelmében, kevés szóval.” – írta a versről Tózsér Árpád író, költő, kritikus, irodalomtörténész.

Egy hatalom, talán egy kozmikus Isten, aki egyszerre irgalmas és félelemkeltő, szabályozza létünk. Néma, nem szól. Hallgatása érthetetlen és kegyetlen. A világ rendjét ő biztosítja, „gyűjtja s oltja” a csillagokat, teremti és befejezi az ember-életet, s érdemek szerint ítél. Az érdemesek lelkét új csillagban továbbélteti, a méltatlanokét „sötétlő maggá” összenyomja. Nem tudhatjuk, mi mit érdemlünk! Isten hallgat, de hallgatásában is ő a fensőbbiség, az ő joga a teremtés és a pusztítás. Létezésünk föltétele az Istennel szembeni alázat. Kétkedéssel telített hittel, félelemmel és reménnyel telve látjuk, létezik kegyelem, van irgalom, „valaki jár a fák hegyén”.

Forrás: brody.iif.hu/hu/node/28947

Visszaemlékezés

Nagyon szeretem a Szeretet-Szolgálat Ifjúsági rovatát, programjaik, szolgálataik beszámolóját. Élő ifjúság!

Az én fiatalkoromban nem volt „ifi rovat”, gyülekezeti újság sem, nem ilyen szervezeten szolgáltunk. Jártunk – csoportosan is – idős, beteg testvérekhez, együtt énekeltünk, imádkoztunk, és igyekeztünk egy kis vidámságot is vinni.

Visszagondolok arra a 86 évre, amit a Pesterzsébeti gyülekezetben töltöttem, ugyanis 6 hetes koromban, szüleim karján első utam ebbe a gyülekezetbe vezetett. Dunaharaszti laktunk, de ott nem volt gyülekezet, hiszen csak két család „képezte” a közösséget, így Erzsébethez tartoztunk.

Itt születtem, és itt születtem újjá is. Fehér ruhában 13 éves koromban merített be Bretz Emil lelkipásztor testvér. Viharos, háborús időszak volt, otthonunkból menekülni kellett, de velünk volt Gondviselő Jó Atyánk. Ebben a kegyetlen időszakban kaptam a Megváltó Istentől vigasztalást, segítséget és nagy hitet.

Ifjúkorom ellenére én vigasztaltam bajba jutott családomat, mert tudtam és hittem, hogy lesz szabadulás. Akkor én tudtam adni a kapott ajándékból. Sokszor visszagondolok arra az időre, hiszen eljutottam oda, hogy én szorulok segítségre, vigasztalásra, testvéri szeretetre. Széppé teszi napjaimat egy-egy testvérem segítsége, imádsága, erősítése telefonon vagy személyesen. Egy év telt el azóta, hogy gyógyíthatatlanul engedtek haza a kórházból, és én még mindig itt vagyok – kegyelemből.

Ajándék az a vasárnap, amikor családom segítségével részt vehetek a közösségben. Ajándék és kegyelem ez, hogy még adott időt az Úr a „nagy útra”. Hálás vagyok Istennek a gondoskodó, szerető családomért, akik sűrű feladataik mellett is annyit törődnek velem.

Rohan könnyörtelen az idő, nem tudom, mikor hangzik el a hazahívó szó, de az a biztos tudat, hogy Isten kezében és

kegyelmében vagyok, bátorítást és erőt ad.

Köszönöm testvéreim kedves, vigasztaló öleléseit és szeretetét abban a reményben és hitben, hogy egyszer majd együtt ujjongunk, örvendezünk egymásnak a menny dicsőségében.

Máté Vincéné

Csibészeink

A gyermekszületés olyan örömteli esemény, amiért könnyű hálát adni. Én most mégis inkább a háromgyermekes szülővé válásról szeretnék írni, amikor nem mindig olyan könnyű hálásnak lenni.

Három pici gyerekről gondoskodni, egyformán mérni az átadott szeretetet, türelemmel viselni a hisztiket, veszekedéseket, mindeközben költözni és kialakítani az új környezetünket, nos, igazi kihívás, amihez még nem sikerült teljesen felnőnünk. Mindeközben, ha jól figyelek, pontosan tőlük tanulhatom meg a gondozás csodálatos voltát, az önzetlen szeretet kimutatásának egyszerűségét, a változások megéléséhez a kellő rugalmasságot.

Csodálatos észrevenni, ahogy a nagyok (Miró 4, Márkó 2 éves) gondoskodnak a kicsiről, Merséről. Segédkeznek a fürdetésnél, öltöztetésnél, pelenkázásnál, tologatják a babakocsiban. Mert kistestvérük született, aki olyan pici még, hogy természetes nekik, hogy egy kicsit ők is szülővé válnak.

Eltanulják a becéző szavakat, Márkó folyton puszilgatja, és kéri, hogy tegyük az ölébe. Mirónak egyszer sikerült elaltatnia a kicsit, amire olyan büszke, hogy mindenkinek elmeséli. Állandóan énekel neki. Merse pedig mindkettejükre megállás nélkül mosolyog.

Hiányzott nekik (is) a régi ház, a szép kert, a szomszédok. De rájöttek, hogy itt (éppen költözés után vagyunk) nagyobb a szobájuk, és a betonjárda miatt könnyebb biciklizni és rollerezni. Focizni apával pedig bárhol kiválóan lehet. Az, hogy nincs még

lámpabúra vagy függöny, miben is zavarhatná a családunkat?

Olyan jó lenne, ha a reggeli nehéz felkelésnél vagy a játékautókért folyó vérre menő harcok során, illetve az egész napos hasfájások miatti matrica-effektus alatt ezekre a pillanatokra tudnék gondolni. Hogy ne a dobozok és zsákok miatt, vagy a véget nem érő mosások miatt siránkozzak, hanem a nehéz órákban is lássam gyermekeimben az ajándékot, és ne szégyelljek tőlük természetes örömet tanulni.

Szeretném nekik bemutatni Isten szeretetét, és a Hozzá való ragaszkodásra tanítani őket. Mindeközben egyelőre ők tanítanak engem minderre.

Esténként aztán elcsendesedve, végig-gondolva a napunkat, máris - sajnos utólag - könnyű észrevenni a nap csodáit és hálát adni ezért a három kis csodacsibészért.

Gáspár Daniella

Élet és komplexitás

Sok munkával, gonddal jár a szőlőtelepítés. Ezékiel próféta hasonlatként felhasználja a munkát és annak várható kilátását egyik példázatában (Ez 17,1-10). Elkészült a telepítéssel, és fölteszi a kérdést: „*Elültették ugyan, de jó vége lesz-e?*” (10. vers). Annyi minden kell az életben maradáshoz, ezernyi a feltételek száma. Csak egy hiányozzon közülük, minden csődbe jut. Máskor reklámszövegekben olvasható: „Gondoskodjék testéről és lelkéről!” Jobb esetben ajánlanak egy finom nyalánkságot, esetleg szép ruhát vagy drága bútort. Ezek közül semmi sem kell a léleknek.

Sokat tudunk az élet jeleiről, de a lényegéről semmit. Az élet feltételeiről is tudunk eleget, de ha csak egy is hiányzik – mondjuk a legegyszerűbbet, a tiszta levegőt –, semmi nem pótolhatja a hiányát. Ez mutatja az élet összetettségét, komplexitását. Ott állnak előttünk a gyermekségünk kedvező körülményei, majd a serdülő-, az ifjúkor igényei, a megfelelő hivatás, jó

házasság, elkötelezettség, tehetség és annyi más. Minden dolgunk rendezettsége mellett a testi épség, egészség, álmaink teljesülése, végül a megvalósulás hozzátartoznak az életünkhöz. Mégsem vagyunk minden nap elégedettek. Esténként vagy a múltó nap során kudarcokat szenvedünk. Lehetünk egyáltalán elégedett, boldog emberek? Sajnos kevés ember jut a vágyott boldog révbe!

Pál apostol a római fogságban írja: „*nekem az élet Krisztus*” (Fil 1,21). Az összetett, körülményes élet egyetlen döntő komponense az üdvözítő Jézus Krisztus. Ő a tökéletes megoldás problémáinkra. Találkozhatsz az élet fejedelmével, nem csupán egy esetleges segítővel, hanem magával a Királyok Királyával. Egyetlen érintése vak szemét nyitotta meg, beteget gyógyított, halottat támasztott. Egyetlen szavára megszűnt a vihar, az ő „Békesség!” köszöntése lecsillapította. Jó szándéka eltörölt félelmet és kínos aggodalmat.

Jézus Krisztus kopogtatására a szíve ajtaját megnyitó ember nem csak a földi lét idejére nyer támogató jó barátot, hanem a ma még teljesen ismeretlen örök élet valóságára nézve is. Bármi történt az életünkben, az Úr jelenléte garantálja az optimális létet minden összefüggésben. Vele nincs hiány, csalódás, működési zavar; de ha lenne, vele még az is pozitívummá változna. Krisztus szelleme jóvá tesz minden rosszat, minden kárhozatos bűnt. Szeretete nem bosszúért kiált, hanem kegyelemmel jár közbe értünk. Vele az ember földi és örök életében minden rendben van. Nincs hozzá hasonló!

Szebeni Olivér

Ölel a csend...

Csak Te és én vagyok, Uram.

Felnőttként

túlontúl tudtam,

gyermekként

most újra rád bízom utam.

Simon András

Zsidó ünnep - Tisá BeÁv

Folytatva a zsidó ünnepek rovatot, elérkeztünk a nyári ünnephez. **Tisá BeÁv** az első és a második szentély pusztulásának emléknapja, az év legszomorúbb és letragikusabb napja az év hónap 9-i böjt. Idén július 21. estétől július 22. estéig tart. I.e. 586-ban ezen a napon fosztották ki és rombolták le a babilóniaiak az Első Templomot, Salamon templomát, majd a rómaiak i.sz. 70-ben a Második Templomot. Ez egyrészt súlyos csapást mért a zsidó vallásra, másrészt a zsidó állam megszűnését jelentette. Az új zsidó állam létrejöttéig 1878 évet kellett várniuk, de a Templom a zavaros politikai helyzete miatt máig nem épülhetett újjá. Ezen a gyásznapon emlékeznek meg minden más történelmi tragédiáról is, amelyet a zsidók történelme során elszenvettek: a folytonos szenvedésről, üldöztetésről, kínzatról, elnyomás-ról és a holokausztról. A Tóra szerint Isten ezen a napon döntötte el, hogy a kételkedés miatt negyven évig kell vándorolniuk a pusztában, hogy egy új nemzedék jusson csak be Kánaánba, az ígért földjére (4Móz 13–14. rész).

Tisá BeÁv teljes böjtnap, akárcsak Jom Kippur, az engesztelés napja. Akik tartják az ünnepet, nem esznek és nem isznak, gyászolnak, kerülnek mindenfajta öröme és vidámságra utaló jelet. A böjt előestéjén a vallásosabb zsidó férfiak nem vesznek fel bőrcipőt, hanem vászonpapucsban ülnek a zsinagógában, alacsony székeken, s a gyászra emlékezve mondják el ősi, szomorú dallammal a Jeremiás siralmait, másnap reggel pedig gyászénekeket énekelnek. Ilyenkor nem tanulmányozzák a Tórát, mert az megörvendeztetni a szívet.

Néhány szokás ezen a napon: nem lehet bőrcipőt viselni, nem szabad mosni, mosdani, délig alacsony zsámolyra kell ülni, a férfiak nem borotválkoznak, a nők nem festik ki magukat, ilyenkor nem tartanak esküvőt.

Ez a nap elsősorban nem a templomok

lerombolásának emléknapja, nem a “múltba révedés” ünnepe, hanem a rombolás örökös ismétlődésének megakadályozására adott lehetőség: lehetőség az önvizsgálatra és a bűnbánatra. A bibliai és a talmudi hagyomány azt mondja: a templomokat már régen lerombolták, az élőknek viszont a jelen építésével kell foglalkozni. Hiszen a rombolás nem a fizikai valóságban, hanem az emberek fejében kezdődik. Ott is kell megakadályozni, hogy újra megtörténjen, és arra kell inspirálni a böjtölőt, hogy viselkedésével, sőt gondolataival építsen, és ne romboljon.

Napjainkban sok ezren igyekeznek ezen a napon a Siratófalhoz, hogy ott olvassák el Jeremiás sirárait, illetve imádkozzanak, tanuljanak. A hagyományok szerint mezítláb vagy egyszerű szandálban jönnek, és a földön vagy alacsony széken ülve mélyednek el a közös gyászban.

Kapcsolódó igék: 2Krn 36,11-21; 2Kir 25,8-9; 5Móz 4,25-40; Jer 8,13 - 9,23.

Egy 3 évvel ezelőtti személyes élményemet szeretném megosztani, hogy milyen a Siratófalnál lenni. A monumentális falmaradvány látványa megrendítő. A többtonnás kőtömbök tökéletesen illeszkednek egymáshoz, nem tartja őket össze habarcs. Kezemmel érinthettem azokat a hatalmas köveket, amelyek a második templomból megmaradtak (igazából ez nem a második templom fala, „csak” egy töredéke a külső támfalnak). Élettelen kövek, mégis „megfogják” az odalátogatót. A fal mögött, a Mórija-hegy csúcsán állt valaha a templom, benne a Szentek Szentjével, ahol Isten lakott. Amikor Jézus meghalt, a kárpit kettéhasadt, Isten pedig „kijött” a Szentek Szentjéből, és soha többé nem fog emberi kéz alkotta templomban lakni. Mégis olyan érzés volt ott állni a fal tövében, mint valami szent helyen, megilletődve, Isten jelenlétében, mintha Istent érinteném a kő érintésekor. Feledhetetlen.

Katona testvér július 15-én prédikált a böjtről a Mt 6,16-18 és Jón 3,1-10 alapján. Néhány gondolatot hozok ezekből. A

legfontosabb, hogy a bűjt ne legyen színészkedés, képmutatás. Istent bántja a helytelen bűjt. Nem nyugózi le a bűjt, minket sem emel semmilyen magaslatba, nem oldunk meg vele semmilyen problémát. A bűjt önmagában nem erény, nem jó, nem tesz semmit. Az igazi bűjt mély lelki valósággal jár együtt, imádsággal. Amikor az ember mélyen magába száll, önmagát teszi mérlegre, és azt szégyelli, ami, és úgy vall bűnt, hogy közben önmegtartóztató, akkor harcol önmagával. A bűjt megtámogat minket a megrendítő időszakokban. Élethelyzetek, amikor bűjtőlünk: sírás, bánat, bűnbánat, gyász, félelem, ítélet idején, nagy kérdések előtt állva. Isten jelenlétében megélhetjük mindazt, ami a lelkünkben zajlik. Sőt, éljük meg Isten előtt a mélységet, mert a végén jön a feloldozás. Istenben van szánalom, irgalom, könyörület. Isten tervez velünk és újratervez, képes a rosszat jóra fordítani. Valaki jár a fák hegyén...

Simon Lídia

Elöljárószó

A látás

Aki abban a nem boldog állapotban éli az életét, hogy gyengén látónak született, vagy a korrall járó szemromlás miatt szemüveget kell hordania, annak nem kell mondanom, hogy a szemüveg elvesztése milyen nagy traumát okoz.

Velem is az történt a közelmúltban, mivel kis figyelmetlenségből fakadóan egy kellemetlen találkozásom volt a nem teljesen felnyitott garázsajtóval. A szemem megmenekült, de a nem túl régi szemüvegem már nem. Utána nem is tudom, mi fájt jobban, a sérülés vagy az, hogy nem várt kiadással kellett szembesülnöm. Egy időre csökkent látású lettem. De nem vak és világtalan.

Mennyire kifejező a magyar nyelvünk, amikor a nem látó embert világtalannak nevezi. Ismerjük a látásnak egy másik

aspektusát is, amikor azt mondjuk, nem csak a szemével lát az ember, hanem a lelkével is. A kis herceg könyvben olvashatjuk azt a megállapítást, hogy „jól csak a szívével lát az ember”. Mi hívő emberek - és sok nem hívő is - tudja és használja azt a kifejezést, hogy lelki látás. Nagyon fontos, szükséges az éles látás a fizikai életünkben, és ugyanilyen vagy még fontosabb a lelki látás, vagyis látni a szívünkkel.

A fizikai látásunkat sem értjük, bár az orvosok el tudják mondani a folyamat lényegét, a szem és az agyunk kapcsolatát, a szem bonyolult működését; igazán a végeredményt élvezzük. A lelki látás még talán sokkal bonyolultabb adomány, képesség Istentől. Ha rendelkezünk vele, az Isten csodáinak világában találhatjuk magunkat. Látni a következő lépést egy nehéz döntésben, látni Isten tervét az életemben.

Ha tönkre ment vagy gyenge lett a szemüvegünk, megyünk a szemorvoshoz, majd az optikushoz, és a probléma meg van oldva. A lelki látásom meggyengülése, vagy elvesztése kapcsán érzek-e akkora traumát, mint a fizikainál? Bizony sokszor képes vagyok sokáig vakon botorkálni, botladozni. Pedig tudnom kell, mi a megoldás, hogy ismét éles legyen a látásom. Akitől kaptam, oda kell vissza mennem. A Szent Lélekkel való szoros kapcsolat eredménye az éles lelki látás. Ő az, aki vezet, aki megmutatja az utat, amin járnom kell, és segít megláttatni velem, mi az, ami bűn, és mi az, ami kedves Istennek. Milyen kegyelem, ha felismerem, hogy lelkileg vak vagyok. A biblia olvasása segít nekem és nekünk, hogy meglássuk Urunk akaratát az életünkön, és lássuk az igazi célt az életünkön nézve.

Az a vágyam az életemben, hogy lehessek olyan kapcsolatban Istennel és az Ő Szent Lelkével, hogy mindig láthassam, mi a jó és mi a helyes, és ennek következtében Őszerinte való helyes döntéseket tudjak hozni az életemben.

Laczkovszki János

Egyszerű vers a kegyelemről

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam a népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.

Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
igéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.

Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék,
őzike ne fázzék, -
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.

...S egyszer csak maguktól
gyűlnek az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránéznem alig kell
s a tűz is felszökken, -
az Úr áll mögöttem.

Dsida Jenő

Befejezetlen szentély a szíved,
szentséges titkok gyönyörű temploma;
áldozatból épül benne oltár,
s véget nem ér a kegyelmek folyama.

Simon András

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat működése szerint az aktuális interjúalanyunk továbbadja a „hólabdát” egy másik testvérnek. Ennek jegyében **Gál Tamással** beszélgettem, ennek a kivonatát ismerhetik meg a Szeretet lap olvasói.

1. Tomi, az első kérdésem, amit másoktól is szoktam kérdezni: mikor és hogyan kerültetek a gyülekezetünkbe?

7-8 éve járunk a gyülekezetbe. Alizt, a feleségemet Bazsinka Ivett hívta el, akivel a Zeneakadémiáról ismerik egymást, engem pedig Aliz hívott el a gyülekezetbe.

2. Mit ad Neked a gyülekezetünk?

Így teljes a vasárnap számomra. Úgy érzem, ha ott voltam, akkor az Úrnak szenteltem a napot. Nagyon sokat ad az igehirdetés, a többiekkel való beszélgetés és a házicsoport, ifi.

3. Úgy tudom, az ifiben vezető szerepben vagy, jól tudom?

Társvezető vagyok. Koszorus-Lovász Debóra a vezető, Katona Edével besegítünk mint társvezetők, azaz alkalmakat tartok: bibliaórát vasárnap reggel vagy péntek esti ifit. A munka oroszlánrészét Debi végzi, nem én: ő az, aki mindent megtervez, ifis tagokkal beszélget, a lelkipásztorral és az elöljárókkal egyeztet.

4. Az előbbi szolgálatodon túl az jut eszembe, hogy olyan jó azt hallanom középkorú vagy idősebb testvérektől, akiket ismerek, hogy „Tomi elvitt az orvoshoz”, „Tomi átjött és segített”. Hogy alakult ez így?

Ők találtak meg engem. Egyszer csak ott ültem, és az egyik testvérnőn láttam, hogy nincs jó kedve. Rákérdeztem, és elmondta, mi a problémája, majd megkérdezte, nem tudok-e megoldást a laptopjára. Másikkal pedig - akit említettél - együtt merítkeztünk

be, vele onnan van a kapcsolatom. Pontosan azt a két embert találtad meg, akiknek segítettem.

5. *Mi az az igevers vagy ének, ami mostanában megszólított?*

Egy modernebb ifjúsági ének jut az eszembe, amelynek egyik sora ez: „jót terveztél az életem felől”. Elsőre nagyon meglepett a szöveg – zavart az elején, hogy vajon ez tényleg így van-e, vagy ez olyan „sikerevangéliumos” megfogalmazás. De valóban teljesen összhangban van a Bibliával. Nem feltétlenül BMW-t vagy palotát ad, de valóban jót tervezett. Nem feltétlenül egyszerű vagy könnyű, de hatalmas örömet akar adni nekünk az Isten! Ez nagy vigasz.

A szokásos utóirat a részemről: a rovat elolvasása után van lehetőségünk arra, hogy imádkozzunk aktuális interjúalanyunkért, megszólítsuk, kérdéssel vagy kedves hozzászólással, bátorítással megkeressük ☺

(Most jut eszembe, hogy az interjúalanyom segít a Szeretet-Szolgálat lap fénymásolásában és hajtogatásában, ezúton is köszönjük neki.)

Palotai Krisztina

Felhívás adománygyűjtésre

Az elmúlt időszakban volt a gyülekezetünkben ruha-, élelmiszer-, tisztítószerosztás. Gyülekezeten kívüli embertársainknak ez sikeres volt. Ennek az akciónak a kapcsán ismerkedtem meg a Baptista Integrációs Központ által üzemeltetett Pesterzsébeti hajléktalan átmeneti szálló vezetőjével, Laskai Lászlóval. Vittem személyesen is meghívót a pesterzsébeti (Baross u. 2.) és a soroksári (Grassalkovich út 294.) hajléktalan szállóba. Elbeszélgettünk, és kérése is volt Laskai úrnak. Szívesen fogadnák a testvérek részéről a következő, még használható állapotban levő tárgyakat: heverő, porszívó, mosógép, centrifugagép, vasaló, mikro-

hullámú sütő, TV, rádió, hűtő, férfiruha, takaró, ágynemű.

A szállónak van egy mikrobusza, amivel vállalják az elszállítást, ha egy helyen lehetne felvenni ezeket a használati tárgyakat. A fiam, Piros Ervin felajánlotta, hogy a pesterzsébeti üres lakásában lehet gyűjteni az adományokat, melynek címe: Hitel Márton u. 41/b. Itt évek óta tart a gyűjtés a rászorulóknak részére (pl. roma testvéreinknek, vidékre Kovács Bálint testvér vezetésével, lakóhelyünkhöz közeli szegény rászoruló embertársainknak). Az adományok fogadását előre megbeszélte időpontban tudom fogadni, telefonszámom: 06-1-285-0588.

Köszönöm a Testvérek szolgálatát a Rászorulóknak nevében is!

„Tapasztalod, hogy Jézus önfeláldozó, érdek nélkül, türelmesen szeret téged? Akkor is képes vagy az új, tiszta szeretetre, mások javára és épülésére.”

Piros Eleméerné

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától (nyáron 18 órától)

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9:00-10:00 (nyáron 9:30-tól közös imaóra)

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai munkatárs: Gál Tamás

Gyülekezet honlapja: www.pbg.hu